

Hvor er forbrugerne bortset fra Forbrugerrådets enlige repræsentant? Og ikke mindst: Hvor er den folkelige debat om, hvilke fødevarer vi vil indtage, og hvad vi skal vide om dem, vi indtager?

Beslutningerne fra den danske komité forhandles videre i en arbejdsgruppe under Ministerrådet, og til allersidst videregives det, der kaldes EU's position, til Codex Alimentarius-kommissionen og til undergrupperne. I undergrupperne, hvor de fleste reelle beslutninger tages, er op til 2/3 af de delegerede repræsentanter for industrien, og hele 30 pct. af den danske repræsentation består af repræsentanter for industrien.

Når der så oven i købet kan opstå tvivl om, hvorvidt Folketinget orienteres ordentligt, som vi oplevede i efteråret, så må man sige, at cirklene er sluttet, og at bunden er nået, og hvilke veje skal vi så gå for at opnå højere standarder? Dette er at smide tøjlerne, dvs. afstå fra dansk politik på dette område. Dette er at smide tøjlerne til fordel for kampen for globale standarder. Dette er at skyde sig selv i foden, hvis det altså er miljøet og folkesundheden, man vil beskytte.

Med den WTO-aftale, vi desværre har, og med den måde, den udvikler sig på gennem størrelser som Codex Alimentarius, er vejen lagt mod maksimumstandarder, der for mange lande i verden vil være forringelser. Hvis ikke standarderne kan fastsættes i politiske forhandlinger, findes der et WTO-bureaukrati, der kan berede vejen, f.eks. de paneler, undergrupper, der skal afgøre, om et lands standarder kan forsvares videnskabeligt.

Hvad betyder videnskabeligt? Ja, det betyder, at forsigtighedsprincippet fravælges, et princip, vi er enige om, og som der er et solidt flertal for her i Folketinget. Det betyder, at forsigtighedsprincippet i international sammenhæng fravælges. Bevisbyrden ligger endda hos det land, der sætter høje standarder.

Vi må sige det samme om Codex Alimentarius, som vi har sagt om de forhandlinger, der har været i komiteen om handel og miljø. Denne komité diskuterede i 2 år, nemlig fra mødet i Marrakech i 1994 til mødet i Singapore i 1996, og der kom intet ud af det, ud over en beslutning om at arbejdet skulle fortsætte.

Vores konklusion er, at de, der taler for at kombinere frihandel med miljøregulering, ikke har udsigt til at opnå andet end frihandel til skade for miljøet. De erfaringer, vi hidtil har haft med Codex Alimentarius, viser nøjagtig den

samme tendens. På mødet i Codex Alimentarius i juli 1995 blev der taget stilling til tre store sager:

Den første sag, der skulle afgøres, handlede om, hvorvidt der kunne bruges andre principper end videnskabelige principper, når der skal tages stilling til, om varer skal have fri adgang eller ej. Det blev besluttet, at kun videnskabelige principper skal styre beslutningerne. Ikke noget forsigtighedsprincip, ikke noget med begrundet tvivl af hensyn til forbrugerne. Den anden sag betød, at EU før eller siden skal ophæve forbudet mod import af kød, der indeholder væksthormoner. Den tredje sag var nær endt med, at BST-hormoner, der bruges til malkekvæg, var blevet godkendt. Beslutningen blev udsat, og man kunne fortsætte.

Det centrale spørgsmål er, hvordan vi sikrer, at kapitalen reguleres. Vi kan selvfølgelig ikke være med til at give frit løb for konkurrence på lave miljøstandarder, lave lønninger og dårlige sociale forhold. Så er det store spørgsmål, hvor kapitalen skal reguleres og hvordan. Der er intet, der tyder på, at institutioner som WTO kan gøres til et redskab for regulering af kapitalen. Derfor: Det at sige, at vi skal arbejde for høje miljøstandarder på et globalt plan ved at acceptere, at hele dette spørgsmål afklares i EU eller WTO, svarer til, at de ansatte på Danyard gik ned i løn i solidaritet med de strejkende havnearbejdere i Liverpool, og vinderne, arbejderne i Liverpool, vinder intet ved det, tværtimod.

Derfor insisterer vi på retten til at gå videre end de regler, der måtte vedtages i WTO, for det er kun på den måde, vi kan bidrage til at løfte standarderne andre steder. Høje standarder i Danmark giver spillerum for miljøbevægelserne og miljøvenlige regeringer andre steder. I dag risikerer Danmark at være med til at forringe mulighederne for en global miljøregulering. At forestille sig, at miljøvenlige lande – og vi ynder jo at bryste os af danske miljøstandarder – kan presse højere standarder igennem, når det indre marked står for døren, er mildt sagt lidt naivt. Mulighederne ligger i at insistere på vores egne høje standarder. Med andre ord: Fuld miljøgaranti.

På den baggrund skal jeg fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden, men lige inden vil jeg gerne knytte en kommentar til, hvorfor jeg fremsætter den:

Havde jeg hørt fødevarerministerens tale inden denne debat, så ville jeg sige, at en dagsorden, der tog fødevarerministerens tale til efter-